

en geestelijke bijstand moet gaan om dat wat Jezus noemt: het licht op de kandelaar, dat allen beschijnt die in dit huis zijn. Wordt het academisch ziekenhuis der V.U. slechts een herstellingsinstituut of werkelijk iets als een tehuis voor de „patiënt” d.i. de mens, die lijdt?

Ik heb u slechts bij één vraag kunnen bepalen; vele andere hangen hiermede samen. Alles wat wij doen heeft hiermee te maken, zoals onder meer woensdag een lunch-pauzedienst voor het personeel; zoals zondags een dienst in het ziekenhuis voor alle patiënten, waarbij aan ieder van hen een liturgie wordt uitgereikt, zodat zij allen de dienst kunnen

meemaken, wat dan ook een ieder gaarne doet. Daar zijn iedere dag de avondwijingen die gaan beginnen en daar is het dagelijks bezoek bij de patiënten en de vele gesprekken. Daar zijn ook de werkzaamheden, die bedoelen de saambinding der medewerkers te bevorderen en daar is de afbouw en inrichting van de kapel, die binnenkort voor ons werk van bijzondere betekenis zal worden.

Ik hoop u enigszins op deze wijze met mijn werk in het ziekenhuis in kennis te hebben gebracht en trachtte zodoende gaarne aan uw verzoek te voldoen, verheugd met uw belangstelling en liefde ook voor deze zaak.

J. van Buuren

dat dure bed . . .

De post brengt op de tafel van de directie van het academisch ziekenhuis óók brieven met vragen. Onder die vragen zijn er, die gaan over „dat dure bed”.

De brieven schrijfters en -schrijvers hebben in de krant gelezen, of ergens gehoord, dat voor het V.U.-ziekenhuis geweldig dure bedden gekocht zijn. Bedden die maar liefst twaalfhonderd gulden kosten, — en dat terwijl je eigenlijk al voor een goeie driehonderd gulden terecht kunt!

Hoe zit dat?

De leiding van het ziekenhuis vindt het wel prettig als zulke brieven binnenkomen, omdat ze gelegenheid bieden een misverstand de wereld uit helpen. Want van geld-verspillen is hier geen sprake, integendeel.

Zeker, een bed voor het academisch ziekenhuis van de V.U. kost zo'n twaalfhonderd gulden en dat is véél. Maar een dergelijk bed is werkelijk niet „zomaar” gekocht. Vóórdat men tot de aanschaf ervan besloot, zijn alle aspecten van de zaak nauwkeurig bekeken en is er een uitvoerig rapport over opgesteld (een beknopt uittreksel uit dit rapport is gepubliceerd in het tijdschrift „Het Ziekenhuiswezen” en

het beslaat daarin maar liefst vijf volle pagina's).

Dit rapport maakt op grond van allerlei berekeningen en analyses duidelijk, hoe dit dure bed in het gebruik, in de exploitatie, op den duur zijn geld niet alleen opbrengt, maar ook voordeliger is dan een goedkoop bed.

Het voert hier veel te ver de zorgvuldige en gedetailleerde uiteenzettingen in het rapport ook maar summier weer te geven: alleen het programma van eisen (voor het ziekenhuisbed) telt meer dan dertig punten! Eén puntje eruit: volgens berekeningen zal in 1980 een volwassen man gemiddeld 180 centimeter lang zijn, — en het V.U.-ziekenhuisbed is berekend op de langer wordende mens. Met andere woorden, dit bed kan (en moet) over een kwart eeuw nog mee kunnen.

Het rapport is goedgekeurd door het ziekenhuisbestuur, bekeken door de mensen van de faculteit der geneeskunde en door de colleges van directeuren en curatoren, èn kreeg tenslotte het fiat van de ministeries van onderwijs, kunsten en wetenschappen en van financiën. Men merkt, veel indrukwekkende instanties moesten gepas-